

1.

„Vsad' se.“

Marika překvapeně vzhledla, ale zdálo se, že Petroš to myslí naprosto vážně. Naštvalo ji to. Cítila, jak v ní zvolna probublává zlost. Když před měsícem jejich partě navrhla, že tentokrát by mohli část prázdnin strávit u nich na Slovensku, všichni zajásali. Fany s Katem okamžitě začali vymýšlet místa, kam by se dalo zajet. Nikol prohlásila, že jestli bude mít vyznamenání, a Rosta dodal, že jak ji zná, tak určitě bude, dostane od rodičů mixážní pult na sestřihávání filmů. Pak by se z jejich cesty mohla udělat už docela slušná reportáž. Simča hned zavětřila příležitost opět se blýsknout před kamerou, a byla ochotna kvůli tomu dokonce posunout svou cestu do Venezuely za Manuelovou rodinou. Manuel neprotestoval. Všechno se zdálo být v pohodě. Všichni se těšili. I Marika se těšila. Teď ale...

„Tak vsadíš se? Bojíš se, co?“

Petroš se očividně snažil Mariku vyprovokovat. A povedlo se mu to. Prudce vstala a zakřičela mu do obličeje:

„Stavím sa! Pokojne! O čokoľvek chceš!“

„Pomalu, Mari,“ brzdil ji se smíchem Kat. „Jestli jsem to dobře pochopil, tak se právě chceš vsadit, že po celou dobu naší slovenské cesty nepromluvíš slovensky ani slovo.“

„Nestaraj sa, Michal,“ oslovila ho jménem, a ne všeobecně užívanou přezdívkou, „pochopila som to veľmi dobre. A vieš čo? To, že budem hovoriť iba po česky, platí hned odteraz. Nebo si myslíte, že to nezvládnou?“ přešla v řeči plynule do češtiny a téměř výhrůžně se rozhlédla po přítomných. „V Praze studuju už třetí rok,“ řadovou číslovku vyslovila s až dojemnou pečlivostí, „a ta vaše čeština zas není bůhvíjak složitá.“

„No...“ povzdychl si Manuel. „Já už třetí rok v Praze taky a čeština požád naprosto pžíšerná. Prý třetí nejtěžší jazyk na světě. Proč já musel se zazírat zrovna do český holky Simonky... to já už moh do Čiňanky rovnou.“

„Musel ses zamilovat do český holky Simonky, protože lepší a krásnější jsi na světě nenašel,“ zacukovala Simča a bez ohledu na přítomné se pustila do vášnivého líbání svého venezuelského protějšku.

„Ach bože,“ odvrátila Marika podrážděně pohled od splynutí černé a zářivě blondaté ofiny. „Snad abych radši šla.“

„Počkej! Ta sázka!“ připomenul se Petroš potměšile. „Tak o co se vsadíme, miláčku?“

„Já bych věděla,“ odtrhla se Simča od Manuelových rtů. „Když Marika prohraje, bude si muset Petroše vzít. A když prohraje Petroš, bude si muset on vzít ji.“

„No jo, nechceš v tom být sama, co?“ smála se Nikol, až jí vlasy podobné tenkým měděným drátkům poskakovaly po ramenou.

Svou poznámkou narážela na nedávné Simčino a Manuelovo zasnoubení.

Fany hodila okem po Marice, ta však stála nepohnutě a z její tváře se nedalo vyčíst naprosto nic. Petroš se zdál být zaskočený, ale pak dal krátkým smíchem najevo, že návrh považuje za pouhý vtíp.

„Jenže to by nebylo vůbec napínavý, kdybychom všichni předem věděli, jak to dopadne,“ ozval se Rosta nespokojeně, a tím situaci bezděčně vyřešil. „Chce to víc adrenalinu.“

„Ty chceš víc adrenalinu? Máš ho mít,“ utála ho Marika ostře. „Kdo z nás prohraje, propluje sám na plti Besnou a Margitu.“

„Cože mají udělat?“ nechápal Manuel.

„Plavat někde s nějakou Margitou. Asi,“ špitla mu Simča do ucha.

„Besná by se dalo přeložit jako Rozběsněná,“ poučila je Marika. „Spolu s Margitou jsou to dvě docela nebezpečné peřeje. Na Váhu. A plť, pokud to náhodou nevíte, je české slovo a znamená spojené dřevěné vory.“

„No... to už zní zajímavějš,“ podotkl Kat a obrátil se k Petrošovi: „Souhlasíš?“

„Jasně. Stejně nemůžu prohrát.“

„Ty, že nemůžeš prohrát?“ vyprskla Marika. „Tentokrát prohraješ, i kdybych si měla rozkousat jazyk.“ A práskla za sebou dveřmi.

„Co jí je?“ neubránila se Nikol otázce, která páčila i ostatní, a vyfoukla velkou žvýkačkovou bublinu.

Petroš jen poněkud znechuceně pokrčil rameny. Co se Marika vrátila z měsíčního studijního pobytu ve Španělsku, nebyla s ní řeč. A to ani nemluví o tom, že za celou tu dobu se mu ani jednou nezvala.

O týden později, tři dny před odjezdem na Slovensko, došlo k další krizi. Simča si postavila hlavu a prohlásila, že do Nového Mesta nad Váhom, vzdáleného skoro čtyři sta padesát kilometrů, pojedje jedině vlakem s lůžkovými vagony. Marika je měla čekat právě v Novém Meste. Zbylé kamarádky, budoucí slavnou scenáristku Fany a budoucí stejně slavnou kameramanku Nikol, nakonec Simča, již zanedlouho oscarová herečka, zblbla tak, že se rozhodly jet s ní. Kluci ať se na Slovensko dopraví, jak chtějí.

„Pánové, nebyla by přece jen lepší čistě pánská jízda?“ zapochyboval Kat, když mu i jeho Fany dala najevo, že nočním Trenčínem, až budou čekat na autobusový přípoj, s nimi tedy v žádném případě courat nebude. „No, řekněte, nebylo by nám líp?“

Kluci horlivě přikývli, ani jeden by nepřiznal, že to ve skutečnosti nemyslí vážně. Všichni, až na Manuela, který byl o něco starší, a navíc cizinec, právě měli za sebou maturitu a úspěšné přijetí na vysoké školy. Byl přesně ten správný prázdninový čas pořádně si užít. A bez holek by to přece jen nebylo ono. Navíc Marika slibovala nějaké překvapení. Jenže se do poslední chvíle tvářila tak tajemně a občas i docela našťavaně, že nikdo z nich, dokonce ani Petroš, neměl nejmenší tušení, o co vlastně půjde.

„Tak, hotovo,“ hekl Kat, když děvčatům složil do kupé poslední bágel podávaný mu zezadu Rostou a Manuelem.

Vlípl Fany letmou pusou a dral se rychle uličkou ven, aby se vlak náhodou nerozjel i s ním. Navíc jim za půl hodiny odjížděl z Florence o poznání levnější autobus.

„A dobře se zamkněte!“ volal ještě Rosta z nástupiště, načež Nikol všechny tři náhle posmutnělé postavy sejmula kamerou a vlak se s cuknutím dal do pohybu.

Bylo přesně 22.07.

Tmavovláska Fany, Simča s bujnou blondatou hřívou a temně

měděná zrzka Nikol stály s připaženými rukama v těsném kupé tvořeném třemi nad sebou naskládanými lůžky a uličkou, kam se vešlo víkem poklopené umyvadlo, skládací sedačka a o stěnu opřený žebřík.

„Tak, jak to provedeme?“ vznesla Fany dotaz, a z jejího bezradného pohledu bylo jasné, že má na mysli způsob uskladnění jejich těl v tomhle poněkud miniaturním prostoru.

„Na spaní je brzy, ne?“ zívla Nikol a pokusila se svou vysokou postavu vklínit na nejspodnější lůžko do polohy vsedě. Musela vyhrbit záda a hlavu naklonit do strany v úhlu, který až bolel. „Hm, to nepůjde,“ houkla a hrabala se zpátky na nohy.

„No, tak co, tak si lehnu, ani se nehnu,“ navrhla Fany. „Přežili to jiní, přežijem to taky.“ A už se sápara po žebříku na nejhořejší lůžko.

„Připadám si jako v polici,“ hekla po chvíli Simča z ležení uprostřed. „Ale obracet se tu dá.“

„Připoutejte se,“ zívla Nikol z dolního patra. „Nerada bych, abyste mi v noci svištěly kolem hlavy.“

„Jo, já se přikurtuju, v noci se mi bude chtít na záchod, a než se vymotám z těch všech popruhů, budete pročuraný až do přízemí,“ uchechtla se nahoře Fany.

„Ježíš, kde mám deštník?“ vztyčila se Simča na lůžku a vzápětí padla zpátky, jak ji prudká rána do hlavy poslala na polštář.

„Jen vás chci, dámy, upozornit, že jestli mi některá v noci šlápne do pusy, tak ji kousnu,“ zívla znovu Nikol a navyklým pohybem přilepila na kraj postele žvýkačku. „Ráno to uklidím,“ zahučela spíš pro sebe.

„Vstáváme před půl čtvrtou, ale jestli tomu říkáš ráno, nebudu ti tvůj optimismus vymlouvat,“ uchichtla se Simča. „Hlavně nás pořádně zamkni, než budeš v limbu.“

„Já? Proč já?“

„Protože jsi dole.“

„Krucí, proč já nešla nahoru, měla bych klid,“ zabručela Nikol a vzápětí bolestně zavyla, jak se i ona praštila do hlavy. „A proč tu, hergot, nerozdávaj na spaní helmy!?“ rozkřikla se naštvaně.

Ozvalo se dvojí klapnutí zámku.

„Ještě řetízek,“ komandovala ji Fany.

„Co? Jakej řetízek? A pepřák v pohotovostní poloze máte? Nebo

nějaký pořádný těžítko, kterým vezmete vetřelce po hlavě, popřípadě brčko nacpaný rejžovou municí...“

„Ten řetízek...“

„No jo...“ vzdychla a po chvílce marného šramocení prohlásila, že to nejde.

„Proč já jsem lezla až nahoru,“ hýkla Fany a pamětlivá následků prudkého usednutí kamarádek opatrně vklouzla na žebřík.

Chřestění bezpečnostního řetízku se opakovalo s intenzivnější hlasitostí, korunovanou spokojeným vydechnutím:

„A je to. Jen nevím, jestli to ráno otevřem.“

„Pff, ráno... Ten váš optimismus bych fakt chtěla mít,“ ucedila Simča. „Nezazpíváme si?“

„Zmlkni, vyhlašuju večerku,“ zamumlala Nikol už z polospánku.

„Já taky,“ přidala se Fany.

„Teda, tady je nuda jako v márnici,“ odsekla Simča namíchnutě.

„A taky to tu jako v márnici vypadá. Tři těla pod bílými prostěradly leží v těsných policích. Připravena k pitvě...“

„Ticho!“

„Někdo právě přichází dlouhou úzkou chodbou. Asi kvůli identifikaci. Ruce a nohy ležících těl dávno obestírá mrtvolný chlad... Kdosi nadzvedává prostěradlo, aby pohlédl do děsem znetvořeného obličej...“

Simča se na chvíli odmlčela.

„Holky? Spíte?“

Odpovědělo jí pravidelné pokulhávání železných kol ve spárách kolejnic.

„Hele... taky vás zebou nohy? Já... já nechám rozsvíceno, jo? Nebude vám to vadit, že ne? Tak jo, já nechám svítit... radši.“